दृष्ट्वा तत् सौकरं रूपं तर्कयामास चित्रधा ॥ २० ॥
किमेतत् सूकरव्याजं सत्त्वं दिव्यमवस्थितं ।
अहो बताश्चर्यमिदं नासाया मे विनिःसृतं ॥ २१ ॥
दृष्टो ऽङ्गुष्ठशिरोमात्रः क्षणादृषिशिलासमः ।
अपि स्विद्भगवानेष यज्ञो मे खेदयन् मनः ॥ २२ ॥
इति मीमांसतस्तस्य ब्रह्मणः सह सूनुभिः ।
भगवान् यज्ञपुरुषो जगर्जागेन्द्रसंनिभः ॥ २३ ॥
ब्रह्माणं हर्षयामास हरिस्तांश्च द्विजोत्तमान् ।
स्वगर्जितेन ककुभः प्रतिस्वनयता विभुः ॥ २४ ॥
निशम्य ते घर्घरितं स्वखेदक्षयिष्णुमायामयसूकरस्य ।
जनस्तपःसत्यनिवासिनस्ते त्रिभिः पवित्रैर्मुनयो ऽगृणन् स्म ॥ २५ ॥
तेषां सतां वेदवितानमूर्तिर्ब्रह्मावधार्यात्मगुणानुवादं ।
विनद्य भूयो विबुधोदयाय गजेन्द्रलीलो जलमाविवेश ॥ २६ ॥
उत्क्षिप्तबालः खचरः कठोरः सटा विधुन्वन् खररोमशत्वक् ।
खुराहताभ्रः सितदंष्ट्र ईक्षाज्योतिर्बभासे भगवान् महीध्रः ॥ २७ ॥
घ्राणेन पृथ्व्याः पदवीं विजिघ्रन् क्रोडापदेशः स्वयमध्वराङ्गः ।
करालदंष्ट्रो ऽप्यकरालदृग्भ्यामुद्वीक्ष्य विप्रान् गृणतो ऽविशत् कं ॥ २८ ॥
स वज्रकूटाङ्गनिपातवेगविशीर्णकुक्षिः स्तनयन्नुदन्वान् ।
उत्सृष्टदीर्घोर्मिभुजैरिवार्त्तश्चुक्रोश यज्ञेश्वर पाहि मेति ॥ २९ ॥
खुरैः क्षुरप्रैर्दरयंस्तदाप उत्पारपारं त्रिपरू रसायां ।
ददर्श गां तत्र सुषुप्सुरग्रे या जीवधानीं स्वयमभ्यधत्त ।
स्वदंष्ट्रयोद्धृत्य महीं विलग्नां स उत्थितः संरुरुचे रसायाः ॥ ३० ॥